

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalovaného: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti žalobci: **F. K.**, zastoupený Mgr. Janou Hamplovou, advokátkou se sídlem U Brány 16, Mohelnice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 22 Ca 356/2004 - 28,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 22 Ca 356/2004 - 28, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále také „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla pro předčasnost odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Touto žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí stěžovatele ze dne 21. 6. 2004, č. j. OSR/2730/04-SŘ/1758/Ti, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice o umístění stavby, které tím bylo potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že krajský soud dle jeho názoru odmítl návrh nezákonně. Stěžovatel nesouhlasí s názorem, že byla předmětná žaloba podána předčasně, neboť rozhodnutí stěžovatele nebylo řádně doručeno a není proto pravomocné. Domnívá se naopak, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, nikoliv předčasně, a proto o ní měl krajský soud meritorně rozhodnout.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s výkladem soudu o doručení vyhláškou podle ust. § 26 tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Připomíná ust. § 26 odst. 1 a 2 správního řádu, která obecně upravují doručování veřejnou vyhláškou;

podle odst. 2 se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Dodává, že v posuzovaném případě se v souladu s ust. § 42 odst. 2 tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění jeho změn a doplňků (dále jen „stavební zákon“) doručovalo jeho rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby veřejnou vyhláškou tak, že bylo vyvěšeno po dobu 15-ti dnů způsobem v místě obvyklým. Doplnil, že toto rozhodnutí vyvěsil na své úřední desce v pátek 25. 6. 2004, 15-ti denní zákonná lhůta počala běžet následujícího dne v sobotu 26. 6. 2004, takže 15. den lhůty připadl na sobotu 10. 7. 2004. Stěžovatel sejmul předmětné rozhodnutí z úřední desky v pondělí 12. 7. 2004 v 7:00 hodin s tím, že uvedená lhůta byla dodržena, resp. dokonce o jeden den překročena. Argumentuje, že jeho úřední deska je umístěna na panelech na 24 hodin denně veřejně přístupném prostranství před jeho sídlem; každý se tedy mohl po celou dobu trvání výše uvedené lhůty seznámit s obsahem tohoto rozhodnutí, aniž by byl odkázán na pracovní dobu stěžovatele. Rozdíl mezi vyvěšením rozhodnutí na úřední desce, jež se nachází uvnitř budovy, a umístěním úřední desky na veřejném prostranství považuje za zásadní právní otázku pro posouzení této věci. Nacházela-li by se deska skutečně v budově, bylo by nepochybně na místě uplatnění ust. § 27 odst. 2 správního řádu tak, aby bylo zachováno právo účastníků seznámit se s vydaným rozhodnutím ve lhůtě stanovené správním řádem. V projednávaném případě ovšem nebyli účastníci, dle názoru stěžovatele, na svých právech zkráceni, protože se s rozhodnutím mohli seznámit po celou dobu lhůty, resp. ještě déle, neboť rozhodnutí o odvolání bylo vyvěšeno více jak 16 dnů - bylo prokazatelně oznámeno od 26. 6. 2004 do 12. 7. 2004 do 7:00 hodin. Proto by v tomto případě nemělo být uplatněno ust. § 27 správního řádu obsahující pravidla počítání, kde se v jeho odst. 2 větě třetí stanoví, že případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Stěžovatel v návaznosti na shora řečené uzavírá, že krajský soud se vůbec nezabýval obvyklostí umístění jeho úřední desky, pouze zkoumal dodržení lhůty s vytržením ze skutečné reality. Lhůta podle ust. § 26 odst. 2 správního řádu byla dle jeho názoru dodržena, předmětné rozhodnutí o odvolání bylo řádně vyhlášené, resp. řádně doručené, a proto je pravomocné.

Na základě shora uvedených skutečností stěžovatel navrhuje usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušit a vrátit mu věc k novému projednání.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že Odbor výstavby Městského úřadu Mohelnice vydal dne 15. 3. 2004 územní rozhodnutí o umístění stavby „ČD DDC, modernizace úseku tratě Červenka – Zábřeh“. Proti tomuto rozhodnutí podalo několik účastníků územního řízení a dotčených osob odvolání, mezi nimi také pan F. K., zastoupený advokátkou Mgr. Janou Hamplovou. Ve svém odvolání ze dne 2. 4. 2004 žádal, aby byl uznán účastníkem územního řízení, neboť se jej plánovaná stavba dotýká - je majitelem nemovitosti se stavbou koridoru sousedící. Dále pak namítal, že předmětným územním rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho vlastnických práv, neboť v souvislosti s úpravami tratě Českých drah by mělo dojít také ke změně vedení vozovky procházející kolem jeho domu (přiblížení komunikace k jeho nemovitosti o cca 3 metry). Nesouhlasil navíc se způsobem doručení územního rozhodnutí, které mu nebylo doručeno do vlastních rukou, nýbrž bylo pouze zveřejněno na úřední desce.

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor strategického rozvoje kraje, jako příslušný odvolací orgán podaná odvolání dne 21. 6. 2004 (pod č. j. OSR/2730/04-SŘ/1758/Ti) zamítl, protože vyhodnotil, že při vydání předmětného územního rozhodnutí Odborem výstavby Městského úřadu Mohelnice byl zákonem předepsaný postup zcela dodržen, neshledal tedy žádný důvod pro zrušení či změnu odvoláními napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu je všechna zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V poučení pak mj. uvedl, že jeho rozhodnutí o odvoláních musí být vyvěšeno 15 dnů na úředních deskách dotčených obecních a městských úřadů a také na jeho úřední desce.

F. K. podal dne 15. 8. 2004 proti výše citovanému rozhodnutí krajského úřadu žalobu, v níž zrekapituloval celý případ, připomněl své postavení účastníka územního řízení a uvedl, že vznesl kvalifikované námitky, které měl stavební úřad v plné šíři posoudit, neboť by navrhovanou stavbou došlo k významnému omezení jeho vlastnického práva - byla by zhoršena kvalita jeho bydlení, snížena tržní cena jeho majetku a byl by zatížen negativními vlivy stavby (vyšší hluk, vedení pozemní komunikace přímo v jeho sousedství, stavba monolitní stěny proti jeho oknům a změna dopravy v jeho neprospěch). Doplnil, že je známa také jiná varianta řešení, která nicméně nebyla pro svoji vyšší finanční náročnost zvolena. Vlastnické právo účastníků nelze tedy omezit z titulu veřejného zájmu. Všechny své námitky údajně vznášel od počátku, nebyl na ně brán nikdy zřetel, příslušné orgány se s nimi ani patřičně nevypořádaly - tedy nejen po stránce technické, ale též z pohledu omezení vlastnických práv a s ohledem na faktický stav na místě samém. Proto měl žalobce za to, že příslušné úřady nepostupovaly v celém řízení procesně správně a že je dán důvod, aby soud uvedená rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice a Krajského úřadu Olomouckého kraje zrušil.

Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením ze dne 16. 2. 2006 žalobu odmítl, protože dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného doposud nenabylo právní moci a žaloba proti němu je tedy u soudu podána předčasně.

Soud především konstatoval, že podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou, kdy podle ust. § 26 odst. 2 správního řádu se doručení provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15-ti dnů způsobem v místě obvyklým; poslední den této lhůty je dnem doručení. Vzhledem k tomu, že předmětné rozhodnutí žalovaného bylo vyvěšeno na jeho úřední desce dne 25. 6. 2004 a sejmutu dne 12. 7. 2004 v 7:00 hodin, nebyla zákonná lhůta 15-ti dnů dodržena, neboť pro počítání této lhůty platí pravidla uvedená v ust. § 27 správního řádu: prvním dnem je den následující po dni vyvěšení bez ohledu na to, zda se jedná o den pracovní či den pracovního klidu, tedy sobota 26. 6. 2004; patnáctým dnem lhůty pak byla sobota 10. 7. 2004, kdy ovšem v souladu s ust. § 27 odst. 2 větou třetí platí, že pokud patnáctý den lhůty připadne na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den, tj. pondělí 13. 7. 2004. Po tento den mělo být podle mínění soudu rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce žalovaného minimálně do konce jeho pracovní doby. Vzhledem k tomu, že však bylo snato již v 7:00 hodin ráno, došlo nesprávným postupem žalovaného k nedodržení zákonné lhůty pro vyvěšení písemnosti, jež je stanovena pro doručování veřejnou vyhláškou. Krajský soud uvedl, že požadavek vyvěšení na příslušné úřední desce s účinky doručení by byl naplněn pouze tehdy, byla-li by písemnost vyvěšena po celých 15 dnů 24 hodin denně. Tento předpoklad nebyl dle názoru krajského soudu dodržen, a proto rozhodnutí napadené žalobou právní moci nenabylo. Žaloba směřující proti

nepravomocnému rozhodnutí byla podána předčasně, takže ji krajský soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musel odmítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil stížnostní důvod spočívající v tvrzené nezákonnosti odmítnutí návrhu (ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.), když namítal nesprávnost výkladu pojmu doručení veřejnou vyhláškou a pravidel pro počítání běhu lhůt dle tehdy platného správního řádu. Tímto směrem proto zaměřil zdejší soud svou další pozornost.

Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo toto rozhodnutí oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Lhůta pro podání žaloby mohla tedy začít plynout pouze tehdy, jestliže žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele bylo žalobci oznámeno zákonem předepsaným způsobem. V posuzovaném případě bylo pro oznámení rozhodnutí zvoleno vyvěšování na úřední desce, tedy doručování veřejnou vyhláškou. Tuto náhradní formu uvědomění účastníků řízení upravovalo obecně ust. § 26 tehdy platného správního řádu: *„Doručení veřejnou vyhláškou použije správní orgán v případě, kdy mu účastníci řízení nebo jejich pobyt nejsou známi nebo pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“* Tento zvláštní způsob doručení se tedy používal za podmínek stanovených správním řádem nebo tehdy, stanovil-li to zvláštní předpis. Tak např. stavební zákon platný do 31. 12. 2006 zakotvoval oznámení rozhodnutí veřejnou vyhláškou výslovně v několika případech, mj. dle § 42 odst. 2 se takto oznamovala některá územní rozhodnutí: *„Veřejnou vyhláškou se oznámí územní rozhodnutí o umístění liniové stavby, a v odůvodněných případech též o umístění stavby zvlášť rozsáhlé, s velkým počtem účastníků řízení, jakož i rozhodnutí o využití území, rozhodnutí o chráněném území nebo o ochranném pásmu a rozhodnutí o stavební uzávěře, týká-li se rozsáhlého území. Doručení se provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“* Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se prováděla některá ustanovení stavebního zákona, ve znění vyhlášky č. 492/2002 Sb., pak ve svém značně sporném ust. § 48 (jež smísilo a převrátilo pojmy „oznámení“ a „doručení“ – viz k tomu blíže usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. 6 A 100/2002, in: www.nssoud.cz) upřesňovala: *„Doručuje-li se rozhodnutí nebo jiné opatření veřejnou vyhláškou, písemnost se vyvěsí na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká, a správního orgánu, který rozhodnutí nebo jiné opatření vydal. Na písemnosti se označí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a opatří se podpisem oprávněné osoby.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu toto ustanovení, resp. ust. § 42 odst. 2 tehdy platného stavebního zákona, vyložil tak, že vyvěšení rozhodnutí s účinky doručení se děje jen u orgánu, který takové rozhodnutí vydal. Na shora citované rozhodnutí zdejšího soudu odkázal ve svém rozhodnutí také Krajský soud v Ostravě, třebaže bez bližší souvislosti s posuzovaným případem.

Obecná pravidla pro počítání běhu lhůt byla v tehdy platném správním řádu upravena pod rubrikou „Lhůty“ v ust. § 27 odst. 2: *„Do lhůty se nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí*

uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, a není-li takový den v měsíci, končí lhůta posledním dnem měsíce. Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.“ Na toto ustanovení správního řádu odkázal např. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 21. 10. 2005, sp. zn. 11 Ca 120/2005: „*Počítání lhůty rozhodné pro určení okamžiku, kdy bylo doručeno stavební povolení oznamované veřejnou vyhláškou se řídí ustanovením § 27 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Do lhůty se tedy nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, tj. den, kdy došlo k vyvěšení stavebního povolení na úřední desce.*“ Také Krajský soud v Ostravě ve věci počítání běhu lhůt judikoval: „*Pokud není stanoveno jinak, řídí se počítání lhůt v rámci správního řádu obecnými pravidly vyjádřenými v ustanovení § 27 správního řádu, podle něhož se do běhu lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, a případně-li konec lhůty na "den pracovního klidu", je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.*“ (podle rozsudku ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 22 Ca 264/2005).

Stěžovatelova stěžejní námitka spočívá v tvrzení, že výše uvedená obecná pravidla počítání běhu lhůt, obsažená v tehdy platném správním řádu, neměla být v posuzovaném případě aplikována, a to s ohledem na umístění jeho úřední desky na 24 hodin denně na veřejně přístupném místě. Krajský soud pak prý v návaznosti na to nesprávně vyložil ust. § 26 o doručování veřejnou vyhláškou, když konstatoval, že zákonná 15-ti denní lhůta nebyla dodržena.

Nejvyšší správní soud se proto v dalším podrobněji zabýval jednak tehdy platnou právní úpravou vyvěšování na úřední desce, a dále rovněž výkladem druhého odstavce ust. § 26 tehdy platného správního řádu (*Doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení*) - určením charakteru v něm zvolené lhůty a vyřešením otázky, zda se pro její počítání aplikují obecná pravidla zakotvená v ust. § 27 tehdy platného správního řádu.

Do 1. 1. 2006 nebylo výslovnou zákonnou podmínkou, že každá obec musí mít úřední desku, kterou zřizuje obecní úřad, nepřetržitě veřejně přístupnou. Zákonem č. 501/2004 Sb., kterým se měnily některé zákony v souvislosti s přijetím správního řádu, se současně s účinností nového správního řádu (od 1. 1. 2006) novelizovala příslušná ustanovení mj. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), dále jen „zákon o obcích“. Nový § 26 ve svém prvním odstavci stanoví, že „*každý správní orgán zřizuje úřední desku, která musí být nepřetržitě veřejně přístupná. Pro orgány územního samosprávného celku se zřizuje jedna úřední deska. Obsah úřední desky se zveřejňuje i způsobem umožňujícím dálkový přístup.*“ Obdobné ustanovení upravující povinnost správních orgánů (tzn. včetně obecních a krajských úřadů) zřizovat úřední desku předchozí správní řád neobsahoval. O existenci úřední desky tak v minulosti výslovně pojednávaly pouze některé zákony upravující postavení a působnost subjektů veřejné správy, jako např. zákon o obcích, který existenci tohoto publikačního prostředku sice předpokládal, neobsahoval však explicitní povinnost orgánů veřejné správy ji zřídit, resp. zajistit její přístupnost (srov. k tomu J. Vedral: *Správní řád, komentář*, BOVA POLYGON, Praha 2006).

V projednávané věci stěžovatel předmětné rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce vyvěsil způsobem v místě obvyklým, tedy na své úřední desce dne 25. 6. 2004. Následujícího dne, v sobotu 26. 6. 2004, začala běžet patnáctidenní zákonná lhůta, kdy patnáctý den této lhůty je nutno považovat za den doručení. Soud má za to, že na tento případ doručení

nedopadá výjimka obsažená v ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu z roku 1967, podle níž případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Jak totiž uvedl zdejší soud v obdobné věci (viz rozsudek ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. 1 As 40/2006, in: www.nssoud.cz), „*účelem § 27 odst. 2 věty třetí správního řádu je poskytnutí ochrany účastníkům řízení při uplatňování jejich procesních úkonů či jiné procesní aktivitě. Pravidlo počítání času tam stanovené se proto neužije při určování posledního dne lhůty pro vyvěšení písemnosti při doručování veřejnou vyhláškou (den doručení), neboť na běh této lhůty není vázáno provedení určitého úkonu.*“ Při doručování veřejnou vyhláškou totiž nejde o lhůtu, na kterou by bylo vázáno provedení určitého úkonu v řízení, nýbrž o lhůtu, s jejímž uplynutím je přímo ze zákona spojen určitý právní důsledek - v tomto případě doručení rozhodnutí, resp. nabytí jeho právní moci. Posledním dnem této lhůty, kdy nastanou účinky doručení, je proto patnáctý kalendářní den následující po dni vyvěšení bez ohledu na to, zda se jedná o den pracovní či den pracovního klidu. Nebylo tedy třeba žádné další právní skutečnosti, již samotným uplynutím času nastaly pro patnáct dní vyvěšené rozhodnutí účinky doručení – patnáctidenní lhůta zde má spíše charakter doby, jejíž konec nastupuje s uplynutím daného času, tedy 15-ti dní (od soboty 26. 6. 2004 do soboty 10. 7. 2004). Nelze proto souhlasit s názorem krajského soudu, že se počítání času pro běh této lhůty řídí pravidly obsaženými v ustanovení § 27 tehdy platného správního řádu.

Nejvyšší správní soud zastává tento názor rovněž s ohledem na teleologický výklad předmětné zákonné úpravy. Výjimku obsaženou v citovaném ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu totiž vnímá jako ochranu účastníka řízení, který za situace, kdy má něco okamžitě vykonat, by se ocitl – ve dnech pracovního klidu - ve značně nevýhodné pozici, pakliže by tak mohl učinit jen s určitými obtížemi (např. by musel vyhledat poštovní úřad s nonstop provozem, nacházejícím se daleko od místa jeho bydliště) anebo by to bylo zcela nemožné. Proto citovaná výjimka neznamena zvýhodnění účastníků řízení z hlediska prodloužení příslušných lhůt, nýbrž zákon v podstatě jen kompenzuje některé situace, kdy zejména v důsledku souběhu několika dnů pracovního klidu za sebou by účastník řízení mohl být fakticky zkrácen o podstatnou část lhůty k provedení určitého úkonu, čímž by byla i snížena reálná možnost jeho procesní ochrany.

Na straně druhé však způsob doručení veřejnou vyhláškou představuje zcela odlišný případ, protože skutečnost, že poslední den jejího vyvěšení dopadá na den pracovního klidu, nikterak neznamena, že by se účastník řízení s jejím obsahem nemohl po celou zákonem předvídanou dobu seznámit. Není proto dán žádný důvod, aby výjimka obsažená v ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu tuto dobu jakkoliv rozšiřovala.

V projednávané věci pak je nutno připomenout, že úřední deska stěžovatele byla v rozhodné době (i před účinností nového správního řádu) veřejnosti nepřetržitě přístupná. Od vyvěšení předmětného rozhodnutí dne 25. 6. 2004 do jeho snětí dne 12. 7. 2004 v 7:00 hodin uplynulo tedy více než 16 dní, během kterých měl kdokoli možnost se s jeho obsahem seznámit. Krajský soud proto vyhodnotil danou situaci pouze z hlediska jednoho možného a pohříchu značně formalistického výkladu textu zákona a nezabýval se dostatečně i jeho materiálním posouzením a podstatou. Navíc, ani žalobce v řízení před krajským soudem nikterak nezpochyboval, že měl možnost se řádně s napadeným rozhodnutím stěžovatele seznámit, takže nebyl dán žádný racionální důvod pro užití institutu předčasnosti. Jak k tomu Nejvyšší správní soud uvedl již dříve (rozsudek ze dne 7. 10. 2004, sp. zn. 2 Afs 148/2004), „*smyslem odmítnutí návrhu pro předčasnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je ochrana účastníků řízení před tím, aby soud nerozhodoval o návrhu, u něhož není splněna podmínka řízení, přičemž nesplnění této podmínky by se mohlo negativně projevit na kvalitě*

rozhodování soudu. Předčasnost naopak nemá být vykládána jako prostředek pro procesní formalismus, a to ani ze strany soudů nebo ani ze strany účastníků řízení. “

Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že odmítnutí meritorního přezkumu rozhodnutí stěžovatele bylo nezákonné, protože toto rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice bylo řádně, v zákonné patnáctidenní lhůtě doručeno; je tedy pravomocné a proti němu podaná žaloba je včasná.

Nad rámec výše řečeného Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že odkaz krajského soudu na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2004, sp. zn. 30 Ca 398/2001 nepovažuje za příhodný, neboť v dané věci šlo o posouzení odlišné právní otázky, a sice o vyložení povahy plné moci udělené daňovým subjektem advokátovi, resp. zda bylo při doručování rozhodnutí daňovému subjektu v daňovém řízení postupováno v souladu s ustanovením § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků: „*Je tedy evidentní, že daňový subjekt neudělil advokátovi JUDr. J. J. plnou moc neomezenou, jak dovodil krajský soud. Proto nebyl naplněn předpoklad pro aplikaci ustanovení § 17 odst. 7 věta první zákona o správě daní a poplatků, a nebyl důvod doručovat napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správce daně, JUDr. J. J. jako zástupci daňového subjektu. Stěžovatel za této situace v souladu se zákonem o správě daní a poplatků správně doručoval daňovému subjektu. Nejedná se proto o žalobu předčasně podanou a krajský soud měl žalobu meritorně projednat.*“ Z tohoto rozhodnutí vzešla právní věta se sice vyjadřuje k předčasnosti žaloby, nicméně ve zcela jiném kontextu: „*Nebylo-li žalobou napadené rozhodnutí doručeno v souladu s ustanovením § 17 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nemohlo nabytí právní moci, a žaloba proti takovému rozhodnutí je u soudu podána předčasně [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].*“

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí stěžovatele je pravomocné, byla správní žaloba podána v zákonné dvouměsíční lhůtě, a proto nebyl postup krajského soudu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. na místě. Napadené usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba pro její předčasnost odmítnuta, je tedy ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezákonné, a proto je Nejvyšší správní soud zrušil. Krajský soud v Ostravě je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), což konkrétně znamená, že podaná žaloba nemůže být ze shora uvedených důvodů považována za předčasnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu